

spoludražitele své společníky, nýbrž honitbu dražil a vydražil jen svým jménem a pro sebe, není na sporu. Ale pak právem opřel žal. úřad svůj zrušující výrok o tento důvod. — — —

Č. 12.390.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss: * Rozhodnutí hlavního finančního ředitelství v Užhorodě podle § 20 zák. č. 204/1932 Sb. o snížení odpočivných platů státního zaměstnance, na něž se vztahují ustanovení § 8 odst. 2 a 3 a § 10 zák. č. 70/1930 Sb., z důvodu kumulace podle § 17 zák. č. 286/1924 Sb., není v instančním pořadu konečné.

(Nález z 2. května 1936 č. 15.707/34.)

V ě c: Jan K. v Berehově proti rozh. hlav. fin. ředitelství v Užhorodě z 6. prosince 1933 o krácení odpočivných požitků.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výnosem z 13. března 1933 vyslovalo hlav. fin. ředitelství v Užhorodě, že st-l, státní cestmistr, přeložený do výslužby dnem 30. června 1925, je zaměstnán u města Berehova jako městský dozorce prací a přijal za dobu od 7. července 1925 do 31. prosince 1927 na denní mzdě celkem 27.962.50 Kč, což proti předpisu § 19 zákona č. 286/1924 Sb. úřadu neoznámil, nýbrž bral odpočivné platy v plné výši. Tím vznikl přeplatek, jehož výše bude st-li oznámena po vyšetření v definitivním rozhodnutí podle § 17 cit. zákona. Prozatím učiněno účetní opatření, aby počínajíc dnem 1. dubna 1933 byly sráženy k úhradě přeplatku $\frac{2}{3}$ všech st-lových platů. Proti tomuto výroku podal st-l námitky.

Výnosem ze 6. prosince 1933 vydalo hlav. fin. ředitelství v Užhorodě definitivní rozhodnutí o výši přeplatků, vzniklých kumulací služebních příjmů, určilo způsob jich úhrady a zároveň vyřídilo zamítavě námitky st-logy. Ve výměru tom bylo připojeno poučení, že proti tomuto rozhodnutí, jež je konečné (§ 20 zákona z 28. prosince 1932 č. 204 Sb.), nelze se odvolat v dalším pořadu instančním.

Maje rozhodnouti o stížnosti podané na tento výnos, uvážil nss na prvním místě, zkoumaje zákonné předpoklady své vlastní příslušnosti (§ 4 zákona o ss), zejména také otázku, zda výnos naříkaný stížností je rozhodnutím v přípustném pořadí stolic správních úřadů konečným (§ 5 zákona o ss). Také ve stížnosti je tato otázka relevována.

Žal. úřad považuje své rozhodnutí za konečné v instančním pořadu vzhledem k předpisu § 20 zákona č. 204/1932 Sb. V tomto předpisu se praví: »K opatřením podle §§ 11 až 13 a 15 tohoto zákona, a podle §§ 17 až 21 zákona z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. o úsporných opatřeních ve veřejné správě, pokud ustanovení tato nedoznala změny tímto zákonem, je příslušný úřad, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zaopatřovacích) platů, nejsou-li opatření ta vyhrazena nad-

řízenému úřadu.« Tímto předpisem se stanoví — pokud jde o zákon č. 286/1924 Sb. — proti stavu dřívějšímu jen to, že místo úřadu resortního, který byl dosud příslušný k tomu, aby činil opatření podle §§ 17 až 21 zákona č. 286/1924 Sb. (srov. Boh. A 7573/26, 10.177/32), nastoupil úřad, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zaopatřovacích) platů. O instančním pořadu není v tomto předpisu obsaženo žádné nové ustanovení.

Na st-le, který se podle obsahu správních spisů narodil v r. 1861, vztahují se ustanovení § 8 odst. 2 a 3 a § 10 zákona z 20. května 1930 č. 70 Sb. a tím i předpis § 151 odst. 1 platového zákona č. 103/1926 Sb., podle něhož jsou proti opatřením úřadu, jimiž byly upraveny služební příjmy zaměstnancovy z úřední moci, přípustny námitky, o kterých rozhodne úřad, jenž opatření učinil; z rozhodnutí toho může se podle ustanovení odst. 2 téhož paragrafu zaměstnanec odvolati k ústřednímu úřadu. Úpravou služebních příjmů z úřední moci ve smyslu tohoto ustanovení je zajisté i snížení odpočivných platů z důvodu kumulace podle § 17 zákona č. 286/1924 Sb.

Rovněž není pochyby, že hlav. fin. ředitelství v Užhorodě nelze považovati za ústřední úřad ve smyslu cit. předpisu § 151 odst. 2 plat. zákona, neboť se jeho pravomoc nevztahuje na celé území státu.

Z uvedeného plyne, že nař. rozhodnutí není rozhodnutím úřadu v přípustném pořadu instancí posledního, a byla by proto stížnost, podaná k nss na toto rozhodnutí, nepřipustnou podle § 5 zákona o ss. Nss však uvážil, že st-l podal stížnost k nss řídě se poučením, připojeným v nař. rozhodnutí, že z rozhodnutí toho nelze se odvolati v dalším instančním pořadu. Toto právní poučení jest, jak plyne z hořejších úvah, nesprávné. Tímto pochybením žal. úřadu bylo způsobeno, že st-l k obraně svých práv nenastoupil právní cestu zákonem předepsanou, a byla mu tak ztížena obrana jeho práv. V tom shledal nss podstatnou vadu řízení, pro niž zrušil nař. rozhodnutí podle § 6 zákona o ss, a to podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona o ss v neveřejném zasedání.

Č. 12.391.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: * Druhá věta třetího odstavce § 189 zákona č. 221/24 (184/28) Sb., nařizující užití obdobně předpisů c. s. ř. o doručování žalob, nevztahuje se na platební výměry nemocenských pojišťoven o pojistném.

(Nález z 3. května 1936 č. 13.696/36.)

V ě c: Nem. pojišťovna živn. pomocníků při společenstvu obchodníků uhlím a dřívím v Praze-Smíchově proti rozhodnutí zem. úřadu v Praze z 3. března 1934 o sociálním pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebními výměry z 28. června 1932 uložila nem. pojišťovna živn. pomocníků při společenstvu obchodníků uhlím a dřívím